

894

UCHWAŁA Nr 488 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 lipca 1954 r.

zmieniająca uchwałę z dnia 24 maja 1952 r. w przedmiocie ilości członków prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Na podstawie § 2 ust. 2 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja nr 2 w sprawie składu, podziału pracy i trybu działania prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 654 z późniejszymi zmianami) Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. W § 1 uchwały nr 438 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w przedmiocie ilości członków prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi (Monitor Polski Nr A-61, poz. 925 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Wojewódzkich Rad Narodowych w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Kielcach, Koszalinie,

Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Szczecinie i Zielonej Górze — przewodniczący, 3 zastępców, sekretarz i 4 członków prezydium”;

2) skreśla się pkt 4.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca następującego po jej ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

895

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU MASZYNOWEGO

z dnia 7 lipca 1954 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i nietypowe usługi wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Maszynowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez produkty (wyroby) nietypowe rozumieć należy produkty nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter jednostkowy lub małoseryjny oraz wykonywana jest przy zastosowaniu indywidualnych procesów technologicznych albo rozwiązań konstrukcyjnych w związku z wymaganiami odbiorcy określonymi indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Przez usługi nietypowe rozumieć należy roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawą do ustalania cen produktów lub usług nietypowych, o których mowa w § 1, jest kalkulacja wstępna kosztu własnego, sporządzona przez dostawcę (wykonawcę) według obowiązujących wzorów kalkulacji.

2. Kalkulacja wstępna kosztu własnego powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach i wzorach, na których podstawie dział głównego technologa przedsiębiorstwa ustala ilość i rodzaje materiałów bezpośrednich oraz ro-

daje operacji i czas robocizny bezpośredniej, niezbędnych do wykonania produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

3. Dział planowania przedsiębiorstwa ustala na podstawie otrzymanych danych, o których mowa w ust. 2, planowany koszt własny produktu lub usługi według obowiązujących w przemyśle maszynowym zasad kalkulacji, przyjmując:

1) koszt materiałów — według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji, przy czym narzut kosztów zakupu należy obliczać w wysokości ustalonej planem techniczno-ekonomicznym w stosunku do wykazanej w kalkulacji wartości materiałów łącznie z paliwem technologicznym;

2) koszty specjalne — według kosztu wytwarzania modeli, narzędzi, sprawdzianów itp., jeśli są wykonane we własnym zakresie; w przypadku konieczności korzystania z obróbki obcej należy wyszczególnić rodzaj obróbki oraz ustalony jej koszt na podstawie cennika lub w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki; poszczególne rodzaje kosztów specjalnych należy wykazywać w osobnych pozycjach;

3) koszt robocizny bezpośredniej — według obowiązującego taryfikatora robót i obowiązujących stawek płac;

4) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, sprzedaży) — według procentowych narzutów wynikających z planu techniczno-ekonomicznego; obli-

czenia narzutów kosztów wydziałowych dokonuje się w oparciu o planowane stawki procentowe poszczególnych wydziałów biorących udział w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, ustalane będą:

- 1) jeśli wartość zamówienia nie przekracza 50.000 zł — przez dostawcę (wykonawcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Ministerstwo Przemysłu Maszynowego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;
- 2) we wszystkich innych przypadkach — Ministerstwo Przemysłu Maszynowego w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca.

§ 4. Upoważnia się do decydowania w sprawie ustalania cen, o których mowa w § 3:

- 1) dyrektorów centralnych zarządów przemysłu Ministerstwa Przemysłu Maszynowego:
  - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia przez dostawcę i odbiorcę (§ 3 pkt 1),
  - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia wynosi ponad 50.000 zł, a nie przekracza 250.000 zł;
- 2) dyrektora Departamentu Planowania Ministerstwa Przemysłu Maszynowego — w przypadkach gdy wartość zamówienia przekracza 250.000 zł.

§ 5. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia nie przekracza 50.000 zł, dostawca (wykonawca) sporządza kalkulację, o której mowa w § 2, i przesyła w 2 egzemplarzach do odbiorcy (zleceniodawcy) w terminie 14 dni od daty otrzymania zamówienia. Odbiorca zawiadamia dostawcę w terminie 10 dni od daty otrzymania kalkulacji o przyjęciu proponowanej przez dostawcę ceny lub zgłasza w tym terminie zastrzeżenia do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych. Niezgłoszenie w powyższym terminie zastrzeżeń uznaje się za dowód akceptacji proponowanej ceny. Przyjęcie ceny przez odbiorcę następuje w drodze przesłania dostawcy 1 egzemplarza kalkulacji podpisanej przez dyrektora przedsiębiorstwa i głównego księgowego.

2. W przypadku otrzymania zastrzeżeń dostawca zawiadamia odbiorcę w terminie 7 dni od daty otrzymania zastrzeżeń o ich przyjęciu lub skierowaniu wniosku o ustalenie ceny w trybie określonym w §§ 6, 7 i 8.

§ 6. 1. W przypadku gdy wartość całego zamówienia przekracza 50.000 zł, dostawca składa w terminie 14 dni od daty otrzymania zamówienia wnioski o zatwierdzenie ceny wraz z kalkulacjami, o których mowa w § 2, w 4 egzemplarzach do centralnego zarządu, któremu podlega, przesyłając jednocześnie jeden egzemplarz kalkulacji do odbiorcy.

2. W przypadku gdy wartość całego zamówienia przekracza 250.000 zł, centralny zarząd przesyła w terminie 4 dni od daty otrzymania zamówienia wnioski wraz z kalkulacjami w 4 egzemplarzach oraz z ewentualnymi uwagami dotyczącymi wysokości proponowanej ceny do Departamentu Planowania Ministerstwa Przemysłu Maszynowego.

§ 7. 1. Ministerstwo Przemysłu Maszynowego (Departament Planowania lub właściwy centralny zarząd przemysłu) przesyła w terminie 7 dni od daty otrzymania wniosku 2 egzemplarze wniosku i kalkulacji ministerstwu, któremu podlega odbiorca, określając wysokość proponowanej ceny. W tym samym terminie powinien

odbiorca złożyć swemu ministerstwu ewentualne zastrzeżenia co do wysokości proponowanej ceny. Ministerstwo, któremu podlega odbiorca, może w terminie 10 dni od daty otrzymania wniosku zgłosić ministerstwu, któremu podlega dostawca, zastrzeżenia co do proponowanej ceny, przesyłając 1 egzemplarz kalkulacji z poprawkami i uwagami do poszczególnych pozycji kalkulacyjnych.

2. W przypadku nienadesłania przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca, w terminie określonym w ust. 1 zastrzeżeń lub potwierdzenia, ministerstwo, któremu podlega dostawca, przesyła wykonawcy w terminie 2 dni 2 egzemplarze decyzji o ustaleniu ceny. Wykonawca jest obowiązany przesłać natychmiast 1 egzemplarz decyzji do odbiorcy.

§ 8. W razie nieprzyjęcia zgłoszonych przez ministerstwo, któremu podlega odbiorca, zastrzeżeń Ministerstwo Przemysłu Maszynowego (Departament Planowania lub centralny zarząd przemysłu) przesyła w terminie 3 dni od daty otrzymania zastrzeżeń akta do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Kosztów i Polityki Cen), powiadamiając o powyższym ministerstwo, któremu podlega odbiorca.

§ 9. 1. Za wyjątkowe przypadki w rozumieniu § 4 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r. w sprawie ustalania cen produktów nietypowych oraz opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-94, poz. 1304 i z 1954 r. Nr A-50, poz. 684) uważa się:

- 1) wykonywanie nietypowych skomplikowanych remontów, rozbiórek i demontaży — gdy warunki techniczne nie pozwalają na sporządzenie kalkulacji;
- 2) wykonywanie robót w ramach akcji usuwających powstałe awarie.

2. Limit należności (cenę orientacyjną) ustala się w porozumieniu z odbiorcą:

- 1) na podstawie kalkulacji wynikowych uprzednio wykonanych przez dostawcę podobnych robót lub usług nietypowych;
- 2) szacunkowo w oparciu o przesłanki techniczne wynikające z przybliżonej kalkulacji wstępnej.

3. Limit należności ustala dział głównego technologa (wydział techniczny) w porozumieniu z działem planowania.

4. Limit należności jest ustalany bez względu na wartość całego zamówienia przez dostawcę (zleceniodawcę) w porozumieniu z odbiorcą (zleceniodawcą) w trybie określonym w § 5, a w przypadku niemożności dojścia do porozumienia — w trybie określonym w §§ 6, 7 i 8.

5. Ostateczne rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej z dodaniem 5% zysku po porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca, przy czym górną granicą ostatecznego rozliczenia jest ustalony limit należności.

§ 10. 1. W przypadkach określonych w § 3 uchwały nr 701 Rady Ministrów z dnia 24 września 1953 r., tj. gdy produkty wykonywane na indywidualne zamówienia różnią się od wyrobów typowych jedynie jakością surowców, półfabrykatów itp. lub nieznacznymi zmianami w konstrukcji — stosować należy dopłaty do obowiązującej ceny zbytu danego wyrobu typowego lub rabaty od tej ceny.

2. Dopłaty do ceny lub rabaty od ceny, o których mowa w ust. 1, należy określić na podstawie różnic wynikających pomiędzy planowaną kalkulacją kosztu własnego danego wyrobu typowego a odpowiednimi pozycjami z kalkulacji wstępnej (planowej) wyrobu zamówionego.

3. Ustalenie wysokości dopłat i rabatów bez względu na wartość całego zamówienia następuje w drodze

porozumienia między dostawcą i odbiorcą w trybie określonym w § 5, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia stosuje się tryb przewidziany w §§ 6, 7 i 8.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Maszynowego: w z. R. *Fidelski*

896

ZARZĄDZENIE MINISTRA ENERGETYKI

z dnia 29 czerwca 1954 r.

w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i nietypowe usługi wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Energetyki i świadczone w obrębie gospodarki społecznej.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za produkty (wyroby) nietypowe uważa się produkty wykonywane na indywidualne zamówienia jednostek gospodarki społecznej, nie objęte obowiązującymi cennikami, których produkcja ma charakter niepowtarzalny, jednostkowy lub małoseryjny, wymaga opracowania nowych receptur lub które wykonywane są według warunków technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Za usługi nietypowe uważa się roboty przemysłowe i usługi nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 2. 1. Podstawą do ustalenia cen produktów lub usług, o których mowa w § 1, jest kalkulacja planowanego kosztu własnego sporządzona przez dostawcę (wykonawcę) według obowiązujących wzorów kalkulacji.

2. Kalkulacja powinna być oparta na ścisłych danych technicznych, a w szczególności na rysunkach, szkicach i wzorach, na których podstawie dział głównego technologa przedsiębiorstwa wyznacza ilość i rodzaj materiałów podstawowych oraz czas robocizny bezpośredniej, potrzebnych na wytworzenie danego produktu nietypowego lub wykonanie usługi nietypowej. Wyznaczenie ilości i rodzajów materiałów podstawowych powinno w miarę możliwości być dokonane w oparciu o obowiązujące normy zużycia materiałowego, a robocizny bezpośredniej — w oparciu o normy czasowe obróbki i montażu części w poszczególnych fazach produkcyjnych.

3. Komórka planowania przedsiębiorstwa na podstawie otrzymanego materiału, o którym mowa w ust. 2, ustala planowany koszt własny produktu lub usługi według zasad kalkulacji zawartych w obowiązujących instrukcjach, przyjmując:

- 1) koszt materiałów — według cen obowiązujących w dniu sporządzenia kalkulacji; narzut kosztów zakupu należy obliczyć w stosunku do wartości materiałów, wykazanej w kalkulacji; w przypadku konieczności korzystania z obróbki obcej należy w odrębnej pozycji wyszczególnić rodzaj obróbki oraz przewidzia-

ny jej koszt (na podstawie cennika lub w uzgodnieniu z przedsiębiorstwem dokonującym obróbki);

- 2) koszty robocizny bezpośredniej — według obowiązującego taryfikatora robót lub obowiązujących stawek płac;
- 3) koszty pośrednie (wydziałowe, ogólnofabryczne, koszty zaopatrzenia materiałowego i koszty zbytu uwzględniające koszty dostawy franco stacją odbiorczą) — według procentowych narzutów wynikających z planu techniczno-przemysłowo-finansowego; wyliczenie narzutów kosztów wydziałowych przeprowadza się w oparciu o planowane stawki procentowe poszczególnych wydziałów uczestniczących w wykonaniu danego produktu nietypowego lub usługi nietypowej.

§ 3. 1. Ceny na produkty i usługi nietypowe, o których mowa w § 1, ustalane będą:

- 1) jeżeli wartość zamówienia nie przekracza 10.000 zł — przez dostawcę (zleceniobiorcę) w uzgodnieniu z odbiorcą, z tym że w razie nieosiągnięcia porozumienia cenę ustala Ministerstwo Energetyki w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca;
- 2) w innych przypadkach — przez Ministerstwo Energetyki w porozumieniu z ministerstwem, któremu podlega odbiorca.

2. W przypadku gdy odbiorca i dostawca podlegają Ministrowi Energetyki, wówczas bez względu na wartość zamówienia cenę uzgadniają strony bezpośrednio.

§ 4. Upoważnia się do decydowania w sprawie ustalania cen, o których mowa w § 3:

- 1) dyrektorów zarządów energetycznych okręgów, Zarządu Przedsiębiorstw Budowy Elektrowni i Zarządu Przedsiębiorstw Budowy Sieci Ministerstwa Energetyki:
  - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia przez dostawców i odbiorców co do zamówień określonych w § 3 ust. 1 pkt 1,
  - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia wynosi ponad 10.000 zł, a nie przekracza 100.000 zł;
- 2) dyrektora Departamentu Planowania Ministerstwa Energetyki:
  - a) w razie nieosiągnięcia porozumienia przez dostawców i odbiorców co do zamówień określonych w § 3 ust. 2,
  - b) w przypadkach gdy wartość zamówienia przekracza 100.000 zł.